

vizuális érzékenységet tesz nyilvánvalóvá. Konceptualista szellemisége így nem ideológiai, hanem hangsúlyozottan nyelvi eredetű.

A Bak Imre művészetét régebből kultiváló Vintage Galéria publikációja negyven művet vonultat fel a tárgyalt periódusból, azzal az elsődleges szándékkal, hogy kiegészítse a művésztől kialakult összképet. Bak ismerőinek bizonyára azért okoz örömet a kötet, mert űrt kitöltve mintegy történeti folyamatosságot állít fel. Másrészt a nyilvánosságra hozott művek a magyar konceptuális művészet panorámáját is teljesebbé teszik, megerősítve azt a történeti tényt, hogy a hetvenes évek elején alig akadt képzőművész, akit ne érintett volna meg annak szellemisége.

SZOMBATHY BÁLINT

*(Vintage Galéria, Budapest, 2006,
64 oldal, ármegjelölés nélkül)*

Színek – formák
Válogatás a Szépgyűjteményből

Gyertek velem!
Képek Karvalits Ferenc gyűjteményéből

Asztalomon a két elismert fiatal pénzügyi szakember kortárs gyűjteményének kiállításához kapcsolódó

kiadvány, böngészőmben pedig a két galéria website-ja. Azon gondolkodom, hogy egy átlagos földi halandó, aki ugyan szimpatizál a kortárs művészetekkel, de nem szakmabeli, honnan szerezhet tudomást az ilyen eseményekről. Valószínűleg csak az „interperszonális kommunikáció”, a pletyka útján. Vajon miért nincs több pénz vagy jobb menedzmentmunka ezek népszerűsítésére?

Szerencsére a közelmúltban a Moholy-Nagy Művészeti Egyetem kulturálmenedzser-képzésén mindkét kiállításról hallhattunk előadásokat, Szép Péter még az egyetem vendége is volt egy beszélgetésre. Lelkesen mentem a Godot Galériába, de már a bejutás sem volt egyszerű – az ablakon kikiabálva váltottunk néhány szót az ott dolgozó lánnyal, és másodszori próbálkozásra sikerült bemennünk az ajtón. Ezután folytattuk utunkat a fal mellé felhalmozott székek barikádjai mellett, amelyek a falra kiakasztott képeket súrolták. Mivel avatatlanok tűntünk, a „háziasszony” pár mondattal bemutatta a galériát, aztán eltűnt. A verbális felvezetésnek örültem, rögtön otthonosabban éreztem magam. Ezzel együtt nyomasztott, hogy a kiállított képek színvonala és a gyűjtő szenvedélye, eleganciája nem állnak egyensúlyban a kiállítás helyszínéül szolgáló galériával. Nem tudtam nem észrevenni a koszos ablakokat, amelyek egyébként rengeteg fényt adnának a képek élvezetéhez, a ha-

nyagul elszórt kiadványokat vagy a belső térben felhalmozott székkupacokat.

A képek azonban gyönyörűek voltak, szebbek a katalógus átnézése után vártnál is. Különösen tetszett

az ablak mellé akasztott, Nádler István *Ősz II.* című képe, valamint Szirtes János *Aranyköpése*. Ez utóbbi a vártnál nagyobb hatást tett rám, a kiadvány borítóján ugyanis számomra

nem volt érzékelhető az a ragyogás és az a sokféle történet, ami mind benne van a képben. Sőt inkább komorrá tette a fedőlapot. Nagyon izgalmas volt úgy nézni Frey Krisztián *Kalligráfiáját* is, hogy már tudtam, a kép egy sokszorosan összehajtott

papírlap különböző oldalaira festett kis képekből állt össze. Egy ilyen kiállítás esetén, amely egy olyan gyűjtő képeit mutatja be, aki maga is sokat beszélget az alkotókkal és jól ismeri a ké-

pek történetét is, izgalmas lenne a képek mellé olyan kis leírásokat kihelyezni, amelyek személyes gondolatokat tartalmaznának.

A képeket és a gyűjtő Szép Pétert bemutató kiadványban olvasható ismertető valóban közel hozza a befogadóhoz ezt a színvonalas gyűjteményt. A technikai kivitelezés azonban lehetne jobb is, hiszen az ilyen nagyobb formátumú lapoknak

ez a minőségű műnyomó papír nem ad elég tartást, az egész füzet nem elég elegáns, nem tükrözi a kiállított képek színvonalát. Sajnálom a papír mellett azt is, hogy nincsen benne minden kép, továbbá hogy az alkotókról sincs rövid életrajzi áttekintés.

Ennél jóval lelkesebben távoztam a Vízivárosi Galériából. A helyszín modern és elegáns, a látogatókat fogadó úr szintén. Nagy előnye a galériának, hogy belépéskor az ember a tér nagy részét belátja, így hirtelen izgalom tölti el a vonzó képek láttán. Mert volt itt belőlük bőven, például Bak Imre, Szűcs Attila és Csizsér Zsuzsi művei. A gyűjtemény sokszínűségét jellem-

zi, hogy nemcsak festményeket, grafikákat, hanem fotókat és plasztikákat is bemutatnak, ami számomra sokkal oldottabbá, izgalmasabbá, mégis egységessé tette a kiállítást. Tetszett, hogy a

különböző alkotók képei nemcsak egymás mellett, hanem egymás alá-föle is ki voltak akasztva, így egy helyről szemlélve több élményt tud befogadni a látogató. Külön meglepetés volt számomra Kupcsik Adrián portrészorozata a művészekről, melyek elindították bennem az arcok és a teremben látható képek, nevek összekapcsolásának játékát. Egy külön szekcióban voltak láthatóak a fotók,



amelyek egész más élményt jelentettek, valószínűleg még azok is szerették őket, akik a kortárs festészet iránt kevésbé nyitottak. Ez a szekció szerencsésen egy pár oszloppal leválasztott, külön teremrészben volt látható.

A Godot-val szemben tehát itt a rend, a rendezettség volt az uralkodó, ezzel a kiállított képek is magasabb élvezeti értéket adtak. Az előbbi kiállítótér nagy ablakaival, kicsit szedett-vedett jellegével inkább egy műterem-kiállítás, ez utóbbi pedig nagy falaival, sterilségével és eleganciájával inkább egy múzeumi kiállítás érzetét keltette bennem.

A kiállításához kapcsolódó kiadvány szintén remek. Ötletes a négyzetes formátum és jó a nyomdai minőség is. A gyűjtő bemutatkozó szavai emberivé és szimpatikussá tettek számomra egy ismeretlen világot. Lelkesítő a hitvallása, mely akár reálissá is teszi egy-egy kortárs kép megvásárlásának a lehetőségét. Méltán kapta a kiállítás a *Gyertek velem!* címet. Örültem annak, hogy a katalógus a kiállításnál is szélesebb spektrumát mutatja be a birtokolt képeknek, valamint hogy nem kell külön hozzáolvasnom a látottakhoz, hiszen a kiadvány hátsó oldalain sok minden kiderül a művészekről. Számomra így teljes az a kép, amit egy ilyen kiadványtól elvárnék. Még azt sem bánom, hogy ezért pénzt kell adnom, s

valójában a 200 forint csak jelképes összeg. Azt viszont sajnálom, hogy a Vízivárosi Galéria nem rendelkezik legalább a Godot-éhoz hasonló, önálló és tartalmas website-tal.

Azt hiszem, a fenti áttekintésből egyértelműen kiolvasható, hogy bár a kiállított gyűjtemények képei mindkét esetben izgalmasak voltak, a környezet és a kiadvány milyensége számomra mégis meghatározta, honnan milyen élménnyel távoztam. Ezek ugyan nem a művésztörténész szakmai szempontjai, de érdemes gondolni az egyszerű látogatóra is.

PEJKÓ TÍMEA

(Színek – formák. Válogatás a Szép gyűjteményből, szerk. Ébli Gábor és Kozák Gábor; Beszélő Szem Kft., Budapest, 2006, magyar–angol bilingvis kiállítási katalógusfüzet, 8 oldal, ármegjelölés nélkül; a kiállítás a Godot Galéria Kortárs magángyűjtemények című sorozatának 8. tárlata volt: 2006. április. 26. – május 16.

Gyertek velem! Képek Karvalits Ferenc gyűjteményéből, szerk. Karvalits Ivett, Get Cult Bt., Zalaegerszeg, 2006, magyar–angol bilingvis kiállítási katalógus, 60 oldal, ármegjelölés nélkül; a kiállítás a Vízivárosi Galéria Művészeti gyűjtemények a II. kerületben című sorozatának 7. tárlata volt: 2006. május. 10. – június. 22.)